

Opazke.

Vsi dopisi se pošiljajo uredništvu v ulici Torrente, 12. Vsak list mora biti frankiran. Rokopisi se ne vračajo.

Inserati (razne vrste naznanila in poslanice) se zaračunijo po pogodbi; pri kratkih oglasih z drobnimi črkami se plačuje za vsako besedo 2 nov.

Naročnino, reklamacije in inserate prejema opravištvu, ulica Torrente 12.

EDINOST

«Edinost»

izhaja dvakrat na teden, vsako sredo in soboto ob 1 uri popoldne.

Cena za vse leto s prilogo 7 for., za pol 3 for. 50 nov., za četrt leta 1 for. 75 nov. — Edinost brez priloge stane za celo leto 4 for., za pol leta 3 for., za četrt leta 1 for. 50 nov. — Posamezne številke se dobivajo pri opravištvu, v prodajalnicah tobaka v Trstu po 5 nov., v Gorici in v Ajdovščini po 6 nov.

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorško.

«V edinosti je moč».

Državni jezik.

(Konec)

Kratko i pravo rečeno, nas Slovane bi radi germanizovali i tudi ščasoma ponemčili, kar tudi edino le s tem namerjavajo, nekateri listi tudi kar naravnost i očitno izrekajo, kakor pred kratkim v »Linzer-Tagespost«. Ponemčili so uže na milijone in milijone Slovanov, s čemer se še bahajo!

Ako bi se naš jezik v šoli ne gojil i mladim srcem ne cepila lubezen i znanje materinega jezika, pešal bi slednji, izumrl bi nam v kratkem naši buditelji i narodni branitelji i pisatelji. Večina bi šla s trebuhom za kruhom, kakor jih še zdaj mnogo gre, ker bi se kruh dobival le z blaženo nemščino!

S tem, kar ne znamo, gotovo se ne ponašamo, slovenskega bi premalo dobro znali za omikance, govorili i pisali bi nemškega, tako, da bi se uže deca slovenske inteligence ponemčila. Uradnikom bi bilo k malu prepovedano privatno slovenski govoriti, vsaj so bili oni, ki so govorili, panslavistom proglašeni še pred malo leti, pa kaj, saj se to še godi. Saj se od častnikov ne sliši rado, če med saboj razun službe slovenski govorijo! — Jezik pa more le cvesti i slovstvo se gojiti, ako mu je povsodi pot odprta, ako je splošno uveden, prav tako se mora razviti in do vrhunca vzpeti le tedaj, ako se mu pot odpre v šolo, v urad, cerkev in javno življenje! — To je tako istina, kakor je 2 in 3 pet, resnica, za katero zgrabi lahko tudi slepec.

Prav to vidijo tudi Nemci, zato se temu tako upirajo ter juj in gorje kričijo in svojim nemškim bratom tožijo, kolika krivica se jim v Avstriji godi, ako se enemu ali drugemu slovanskemu jeziku le kaj malega pri-

vošči, kar bi smel po božji i človeškej pravici uže zdavno i v obilej meri imeti! To je nemška enakopravnost, svoboda ter tolikanj čislana in blažena kultura (omika)! Ker hote le edini gospodariti, sumničijo tiste, ki nasprotujejo njihovim namenom, ko razkrivajo njih prave smotre! Avstrijski Velikonemci se naslanjajo na svoje mogočne i ponosne, v »rajhu« živeče brate, od katerih tudi pomoč dobivajo v vseh stokah, oni se nadjajo, da prej ali slej pridejo v edino izveličavni »rajh«! »Rajhski« duh jih navdaja, ko čitajo njihove časnike, ko se bratijo kja v »rajhu« pri tej ali onej priložnosti, bodi si kot strelci, telovadci ali učenjaki! Drugi grelo zopet na nemške univerze, i nemški podaniki avstrijske univerze obiskujejo ter še dobro avstrijske Nemce z svojim duhom vedre! Tako nastajajo i se množe Schönerer-ji, ki kar naravnost i očitno izrekajo, drugi se ve da še bolj potihoma, kadar so svoji med svojimi, da hrepene po »rajhu«! To so tisti pionirji, ki zidajo nemški most do Alrije, zdaj samo še z svojim »Schul-Vereinom«, kateremu tudi v »rajhu« živeči bratje pripomogavajo z obilimi novci! S proglašenjem nemškimi državnim jezikom bi jim pa še sama država, toraj večina prebivalcev Slovanov na pomoč priskočila, saj bi bila potem dolžnost države »državni jezik« širiti. Kaj so bili Prusi še pred 200 leti? Oni so bili nek finski narod, več Slovani, nego Nemci in vender so oni zvršili v tem stoletju Velikonemško idejo. Toraj to bi ne bila germanizacija? Pa še kako silovita, o katerej se še ne sanjamo! Z Bogom potem naša znojna dela, z Bogom šolsko društvo sv. Cirila i Metoda, postalo bi lepodružnica »Schulvereina«. — Na koga se pa naslanjajo avstrijski Slovani, koga kličejo na pomoč in komu tožijo svoje narodne zadrege

i nadloge? Člino se zanašajo na svojo moč in pravice, ter za gotovo pričakujejo, da naš modri i presvitli cesar, ki boče, k kor mi, mir med svojimi narodi, svojim ministrom ukaže, da jezikovo enakopravnost k malu splošno brez razločka vpeljejo i postavijo razdele, da bo vsak, ki bo, bodi si z besedo ali s pisom, bodi si z dejanjem, naroden mir kalil, ostro kaznovan. Tako oni kričajo k malu omolknejo!

— Razun Rusije nemamo tako mogočne slovanske države, da bi se nanjo naslanjali. Želi pa kedo iz med avstrijskih Slovanov, pa tudi sploh Slovanov, priti pol Rusijo? Morebiti Poljaki? ali pa zunaj Avstrije Bolgari? Nobeden, to odkritosrčno in javno vsemu svetu izrekamo, kar tu li Nemci dobro vedo! Če oni nam očitajo panslavizem, kar so le po lisičje sami izmislili, to je le kaljenje vode, da bi sami tem ložje svoje veleizdajske namene skrivali! Krinka raz obraza!

Avstrijski Slovani smo na Avstrijo tako navezani, da brez nje poginemo; ako bi Avstrije ne bilo, morali bi jo ustvariti!

Banili smo se tisoč let nemškega, turškega, madjarskega i drugih navalov, toraj se zdaj še manj hočemo podati. Buj do skrajne meje, dokler ne dosežemo Nemcem enakih pravic!

Nemški jezik državnim proglašiti, to bi se reklo Avstrijo uničevati!

Nobeden Slovan ne zadobi državne službe, ako nemški ne zna, zakaj bi se avstrijski Nemec ne učil kakega slovanskega jezika, jezika, ki ga govori tri petine prebivalcev skupne države! Saj se uže angleškega, francoskega in Bg si vedi še kakšnih, le slovanskega ne, huj — mrzijo ga iz vse duše, ako tudi bi jim bil bolj potreben, kakor kateri koli drugi. Krivični sosedje so nam od nekdaj, oni nas nemajo za enakopravne soderžavljane, ampak le za sovražnike, ne

samo nasprotnike, katere bi najraje v žlici vode utopili, ko bi mogli!

Velikonemcem rojen Čih biti, to bi bilo največje gorje, raje umreti, tako se je pisatelju tega članka rojen priprost nemški deček izrazil! Iz tega dragi čitatelji razvidite, kako je sovražstvo do Slovanov uže ukoreninjeno, če ne sploh sovražstvo, pa neko mrzenje! Saj ni čuda, njih listi večinoma tako pišejo in nas črnijo na vse načine, i ljudstvo jim verjame! — Mi jim naših jezikov tako ne vsiljujemo, kakor oni nam svojega, mi se nemškega takrat učimo, kadar vemo, da ga bomo potrebovali, naše preprosto ljudstvo ga ne potrebuje, tudi oni ne, ki jih v vojake jemljejo, tu bi se moral uže Nemec slovanskega učiti, če hoče zapovedovati, kar se pa žali-bože redko godi. Preprost vojak je primoran se nemškega učiti, da svojemu gospodu svoje prošnje itd. javlja! (Da tukaj ne mislimo nemškega komandnega jezika, tega nam ni treba tolmačiti, oficirji naj le znajo dobro nemški.) Če se v večjih avstrijskih krajih od različnih uradnikov znanje angleškega i francoskega zahteva le zaradi nekoliko sto potujočih tujcev, zakaj bi se potem ne smelo zahtevati za milijone domačih Slovanov slovanskega? — Nemški jezik je edino slovanski, nemški je uže Adam govoril, tako se je nekje na Slovenskem srednješolski učitelj svoje dni izustil. Če ste uže Nemci tako učeni, ponosni, mogočni, napuhneni, prvi narod na svetu, zakaj se bojite Slovanov? Slovanov, ki so krotki ko jagnje, ki nikomur pravic ne kratijo, ki se zadovoljujejo z najmanjšo skorjico kruha!?

Kakor so bili srditi boji le radi veroizpovedanja i so zdaj v Avstriji različna veroizpovedanja, ki imajo vsa enake pravice, tako pride čas, ko bomo v naši lepej Avstriji vsi narodje enakopravni v šoli, v uradu i

PODLISTEK.

Najden zaklad.

(Spisal Židovič.)

(Dalje.)

II.

Tiha noč je nastopila. V dimnikarjevi hiši se gospodinja Rogačka okoli ognjišča suče in napravlja večerjo možu in sinu. — Večkrat pa preneha delati in jeza se je poloti: »Ti sleparji od doktorjev! A jaz uboga, nič ne vdobim, bogatinje pa! Moj oče, Bog mu daj mir in pokoj, ni prav storil. Presneti tatje, naj vas burja vzame! Zvedeti hočem vse, in ne jenjam pred. Med tem pride mož z lučjo v roci; umit je uže bil in čedno oblečen: Ali sem jim dal podganam na kašči. Ugani, ljuba ženka, kaj sem jim naredil. Ah, pusti me, uže deset let jih preganjaš, pa zmiraj več jih je. Deni svojo vrečo na kaščo, in videl boš, kakošna bo jutri. — Se ve, ti misliš, da vse h krati pomorim, prav zdaj sem videl tako, da iz kože lahko nogavico narediš. Žena, pa uže spet imaš ruto narobe? — Kaj tebi za to, imam, kakor čem. — Uže vem, uže vem, cekini in zlato so ti zmiraj na misli. Veš kaj, ozbiljno besedo. Uže pet in dvajset let sva skup, prav na sv. Ivana

dan bova praznovala srebrno poroko. Zmiraj se klatiš okoli doktorjev in vsak mesec izdaš toliko lepih in dobrih tolarjev. Ko bi imeli vse, kar si jih izdala! Premisli, koliko mesecev ima 25 let. Zasluzka imamo komaj za kos mesa, in kruh, kruh? — Kaj kruh, pa pivo, pivo, koliko ga spiješ! Da, da, dokler je piva zadosti, nočem te karati. Pa hotel sem reči le to: Zmeraj sanjaš o teti in dedščini — še v blaznico te bodem moral poslati. Žena vstane, ostro ga pogleda in reče: »Molči, če pridiš ti noter, pet drugih gre ven in kaj misliš, da so moji sorodniki potepuhi? To pa ne, lepa golobica, tvoj oče je imel prodajalnico jestvin, tvoja sestra prodaja limone, tvoja teta bere staro železo in kosti in sin tvojega strica je gasilec. Vsi so pridni, da pa dobro žive, to ni res! — Reci, kar češ, prav sinoči se mi je sanjalo, da smo imeli cel kup zlata pred vratmi. Dolgo boš še čakala, ko bi se ti od pajkov sanjalo, uže, še to pomenja denar. Na kašči nekaj zaropče. Moj Bog, kaj je to, ne slišiš, stara? Podgane te kličejo — pravi žena. Čudno, pa pojdem gori in jih dobro pretepem. — Ko bi kdaj obogatela, pravi žena, kaj potem? — Za božjo voljo, pusti me, nič mi ne manjka. Bog mi daje vsakdanji kruh, vrh tega pa še kozarec piva. Uže res, pa ko bi kdaj obogatel? — Prvič bi črke O. B. pozlatil in štiri čile konjiče kupil. Janku bi hišico

pripravil, da bi lepo Anico vanjo vpeljal. — Kaj nič družega? Živeli bi jaz in prijatelj. — Pa bi še dimnikar ostal. Še, še, saj je najlepši stan. Pa ti, kaj bi naredila, stara moja? — Jaz uže drugač ko ti! Kupila bi si svilno krilo, klobuk, lep prstan, in kamor bi šla, služabnik bi za mano šel. Vsak dan bi šetala po cesti, le da bi se Bobova jezila. — Pusti otročarije, reče mož in se odpravi na kaščo. Pa k malu pride ves potrt in bled, vroč znoj mu kapa s čela. — Kaj ti je, praša prestrašena žena. Tiho, tiho, stara moja, nihče ne sme slišati. Približa se jej, poljubi jo po rudečem debelem licu in pravi: Tvoje sanje so se vresničile. Velik zaklad sem našel. — Oh, ubogi mož! — Pst, res, res, pojdi z menoj in sama se prepričaj. Žena gre tresoč se z njim. — Ne slepari me, če ne, umrem od straha. — Tiho in ne izdaj nas. — Ko sem z sabljo tolkel, nisem več videl podgan, vse kote preiščem in vrečo denarjev, samih cekinov zvečem iz neke luknje. Toliko da nisem pal v omedlevo. Bilo mi je, ko bi me strela udarila. Ko na kaščo prideta, stegne se žena po vreči in od veselja še govoriti ne more. Pač pa začne plesati in skakati. — Pri-smojena baba, tiho, če zvedo sosedje. Dol nesemo in v omaro zapremo. Pa če tatje pridejo? — Prav danes, čuk. — Dimnikar pobere vrečo in jo nese v omaro. Ko se vrne, reče osorno ženi: Ključ sem!

Ključ? To bi bilo lepo, pet in dvajset let sem ga nosila, zdaj pa, da bi ga ti, ne bo nič. Rad bi zapil z svojimi tovariši. — Ne, ne, shranim ga, za starost in potrebo. Le bodi tiho in ne povedi nikomur nič! — Veš, da nemam jezika v žepu. — Vse prav, le da hranimo denar. Čegav, moj, moj! — Janku pa rečemo, da gotovo podedvamo. Mladič bi glavo zgubil in zapravljiv bil. Pa čuj ga, prav sedaj gre po stavnicah. — Stara utihneta in naredila sta se, ko bi nič ne bilo! Janko pride smehom v sobo: Ko bi vedeli, kaj smo danes imeli, za stotnika so me izvolili v mišjem lovu. — Ne bodi preveč prevzetan — pravi oče Ožbe. — Pa kaj ste tako žalostni, reče sin. — Janko, sin moj, dedvali bomo — pravi mati. Že spet. Zdjaj pa je res: »Od stare tete, ne! — Res, res.« — Nu če je tako, kupim si nove hlače in dvanaest ovratnikov. Stara sta molčala. Janko pa reče: »Pa, kaj Vam je? — Boli me glava, pravi oče Ožbe. — No, čudno, kdor dedva, on je vesel, morda sta se stegla, pa mi ni mari za to. Jutri vstanem ob štirih, tri dimnike moram očistiti. — Mati Rogačka pa ponosno reče: »Janko, nismo več dimnikarji, obleci jutri praznično obleko! — Ne zamerite, preveč je tega, jutri že ne bo več vašega denarja. — Lahko noč. Dobro spite.

(Dalje prih.)

cerkvi, drugače si mi Avstrije misliti ne moremo. Potem bo še le v Avstriji mir, sloga, prava svoboda in napredek!

Vi Nemci postanete zamaška, na katero se uže zdaj tolikokrat sklicujete in sicer srčna krona zamaška, Madjari meso i Slovani čvrsto okostje. To bo zdrava, mogočna, srečna i krepka Avstrija, ki ne bo hirala, ampak ponosno ljubila vse svoje podanike, vsem enak kruh delila, vsem enako merila! Avstrija, pred katero bodo trepetali sovražniki!

Kdor toraj zapira našim jezikom pot za razvijanje i hoče nemškega državnim proglasiti, ni odkritosrčen njen prijatelj, ampak njen sovražnik, bodi si samovesten ali ne. Če je nemški uže tako mogočen, potem se mu pač ni treba slovanskih jezikov bati, kajti imel bode še vedno preveč prednosti pred našimi i to le zaradi našega značaja samega, mi mu je ne bomo nikdar zavidali, kakor ne državne vere, tako ne državnega jezika! En Bog pa več cesarjev i kraljev i tudi več jezikov i narodov! Eni ne sami gospodarji, drugi pa blapci, če že ne sužnji, kar bi že radi iz našega imena Slaven-Sklaven skovali! Če hočete mir i srečo Avstrije, ne boste proglašali svojega jezika državnim, če pa želite propad Avstriji, potem ste pa že na pravljaj poti! Po vaših dejanjih vas spoznavajo.

Naša država ni nemška, ni madjarska, pa tudi ni slovanska, ampak avstrijska, država svobodnih in enakopravnih narodov. Z.

Deželni zbori.

Kranjski

(Šestnajsta večerna seja).

(Konec glej štev. 12.)

Poslanec Hren poroča o prošnji podobčine Orle za izločitev iz občine Dobrunje in nasvetuje, naj se ta prošnja izroči deželnemu odboru, ki naj jo reši v smislu lani storjenega sklepa. Dr. Bleiweis obžaluje, da upravni odsek ni predložil načrta zakona, po katerem bi bilo mogoče ustreči želji prošilcev, ter predlaga, naj deželni odbor v prihodnjem zasedanju predloži zakon, po katerem bode prošnji podobčin Orle, Trojana itd. ustrezno, to je, da se ravneljavijo §§ 1 do 4 zakona iz leta 1869. Dežman ugovarja, da je ta prošnja rešena z današnjim sklepom glede občinskega reda. Pri glasovanju se sprejme predlog odsekov z dostavkom dr. Bleiweisa. V enakem smislu se reši prošnja podobčin Trojana, Hrastnik in druge občine Št. Ožbaldske.

Dalje poroča o prošnji odbornikov občinskega zastopa Vrhniskega, da se sedanjemu županu odvzame uradovanje, ter predlaga, da se ta prošnja izroči deželnemu odboru, ki naj jo po dogovoru z deželno vlado primerno reši. Dežman tudi o tej prošnji spregovori nekoliko besed, potem se sprejme predlog odsekov, proti kateremu tudi poslanec Dežman ni ugovarjal.

Jako obširna je bila razprava o načrtu zakona, s katerim se prenarejajo nekatera zakonita določila o izvrševanju lovske pravice. Poslanec Kavčič, Lukman, Pakič, Vošnjak, Lavrenčič in Hren so povdarjali stališče, da bi bilo za kmetijstvo boljše, ako se divjačina kolikor mogoče zmanjšuje.

Deželni predsednik je zagovarjal stališče vladnega predloga, poslanec Kernik pa je nasvetoval k prvemu paragrafu drugemu odstavku za slučaj, ako se sprejme po nasvetu manjšine in njenega poročevalca Hrena, dostavek, da se sme najem lova po dražbeni poti za več kakor na pet let podaljšati samo s privolitvijo občinskega odbora. Pri glasovanju je bil § 1 sprejet po prelogu manjšine z pristavkom poslanca Kernika, § 2 pa po nasvetu večine. Dotični zakon se sedaj glasi:

§ 1. Zakupna doba za občinske love, katere je po določilih §§ 1. in 2. ministrskega ukaza z dne 15. decembra 1852 (drž. zak. štev. 257) po javni dražbi dati v zakup, mora trajati praviloma pet let. Samo izjemoma se sme ta doba po zaslišanju dotične občine povišati na najdaljšo določeno deset let.

Kadar se lovske zakupne pogodbe podaljšujejo po nedražbeni poti, se sme to po zaslišanju občinskega zastopa zgoditi le na najdaljšo določeno pet let. Do deset let pa se sme podaljšati samo s privolitvijo občinskega zastopa.

§ 2. Ako med dobo zakupa občinskega love (§ 1.) nastopijo spremembe v zemljiškem posestvu, ležečem v mejah občinskega ozemlja, vsled katerih sprememb se posamezne, z drugimi občinskimi zemljišči skupno v zakup dane parcele prostorno združijo v zemljiško celoto najmanj 115 hektarov — 200 oral, ali pa se pridruži takšnemu zemljišču, katero po § 5. cesarskega patenta z dne 7. marca 1849. l. (drž. zak. št. 154) že ima svojo lovsko pravico, tedaj je, dokler ne preteče občinsko lovski zakup, izvrševanje svojelovske pravice na novo postali zemljiški celoti, oziroma na parcelah, katere so se združile z že obstoječim svojelojskim zemljiščem, ustavljeno, in lov glede teh zemljišč je odkazan občini.

§ 3. Ta zakon stopi v veljavnost z dnem, ko se razglaša v deželnem zakoniku.

§ 4. Zvršitev tega zakona je naročena Mojima ministroma za poljedelstvo in za notranje stvari.

Prošnja občin Ajdovica in Dvor za uvrstitev občinske ceste med Vrbovcem in Dvorom med okrajne ceste se izroči deželnemu odboru z naročilom, da o tej zadevi poizve mnenje cestnega odbora v Žužemberku, in o tem kakor tudi o potrebnih pripravah, da se ta cesta prenaredi v občinsko cesto, poroča deželnemu zboru v prihodnjem zasedanju. Društvu rudečega križa se podeli podpora 100 gld., Mariji Sapletov, vdovi stanovskega kancelista pa se za tri teta dovoli miloščina letnih 60 gld.

Živahna razprava se zopet prične o prošnji dramatičnega društva za podporo. Poročevalec dr. Bleiweis omenja vspešnega delovanja tega društva, ki je dozdaj dobivalo podporo 1000 gld., prej pa skoz nekaj let celó 2400 gld. Konečno nasvetuje, naj se mu dovoli podpora 2000 gld., glede želje, da bi smelo po štirikrat na mesec igrati v gledališči, pa priporoča, naj se rešitev te prošnje prepusti deželnemu odboru, kateremu naj se izroči tudi zjutraj oddana prošnja posestnikov lož, v kateri tej dovolivi oporekajo.

Tem predlogom so Nemci strastno ugovarjali, Dežman je se svojimi opazkami vzbujal veselost.

Pri glasovanju se je manjšina umaknila iz dvorane. Ker je bilo nekaj narodnih poslancev že odšlo, mislila je gospoda, da bodo ostali nesklepčni, in da vsled tega propade predlog finančnega odseka. Ali večini se je dozdevalo, da kaj takega nameravajo, ter je med obravnavo poslala po dva poslanca, ki sta se res o pravem času vrnila v zbornico. Vsled tega bilo jih je 19, kolikor jih je za sklepčnost ravno treba, in predloga finančnega odseka sta bila sprejeta.

Po tej razpravi odgovoril je deželni predsednik baron Winkler na interpelacijo zastran zapiranja maloletnih v okraju Kamniškem, rekši, da se je to res godilo, ker je bila deželna vlada l. 1874 glavarstvu Radoljskemu v enem takem slučaju to dovolila. Ali ker en poseben slučaj za splošno ravnanje ni merodajen, podučil je gosp. deželni predsednik s posebno okroglico vsa okrajna glavarstva, da to ne gre, in da se imajo strogo držati zakonitih določil. Zbornica je ta odgovor odobrajala vzela na znanje.

Konečno dr. Mošé poroča o deželnem proračunu ter v imenu finančnega odseka predlaga:

Visoki deželni zbor naj sklene:
I. Skupna potrebnost deželnega zaklada za l. 1887 v znesku 602.579 gld. 43 kr. in zaklada v znesku 172.947 gld. 52½ kr., toraj s primanjškavo 429.630 gld. 90½ kr., se potrdijo.

II. Za potrebno pokritje primanjškave v znesku 429.630 gld. 90½ kr. naj se za l. 1887. pobira:

- 20% priklada na užitnino od vina, vinskega in sadnega mošta in od mesa,
- samosvojna naklada 6 gld. od vsacega hektolitra porabljenih žganih pijač,
- 18% priklada na celo predpisano svoto vseh neposrednih davkov z vsemi državnimi prikladami vred.

III. Deželni odbor se pooblašča, da pokrije deficit v znesku 19.435 gld. 90½ kr. iz obstoječe blagajnične gotovine, in ako bi ta ne zadostovala, s kako finančno operacijo.

IV. Deželnemu odboru se naroča, da preskrbi Najvišje dovoljenje za sklepe pod II. a), b) in c).

V. Razglasilo c. k. deželnega predsednika na Kranjskem z dne 12. aprila 1885, dež. zakon. št. 6, o pobiranju deželne naklade od porabljenih žganih pijač za leto 1885 ostane v veljavi tudi za l. 1887.

VI. Deželnemu odboru se nalaga:

1. da prihranjene interkalare izpraznjenih sistemiziranih službenih mest ne porabi za nagrade iz remuneracije, izvzemši slučaj, kadar primariji v deželni bolnici opravljajo vsled pomanjkanja sekundarijev službena dela istih;

2. da zaručeni začasne doklade, ki jih je deželni zbor dovolil uradnemu osebju, koje je dotirano iz deželnih podzakladov, pri teh podzakladih;

3. da od dne 1. marca 1887 naprej plačuje za pokončane vidre talijo v znesku 2. gld.;

4. da za gotovo izdela in predloži v prihodnjem zasedanju načrt organizacije deželnih uradov in penzijskega zaklada v zmislu resolucije, sklenjene v 19. seji dne 22. januarja 1886;

5. da preišče, ali bi kazalo ustanoviti deželno zavarovalnico proti škodi po ognji za deželo Kranjsko, da o tem poroča deželnemu zboru ter stavi nasvete, oziroma predlaga načrt.

Dr. Poklukar nasvetuje, ker se nihče k tej zadevi ne oglasi, naj se sprejme skupno „en bloc“.

Ta predlog obvelja brez ugovora in se proračun potrdi, kakor ga je sestavil finančni odsek.

S tem je bil dnevni red zadnje seje dovršen. Deželni glavar grof Thurn prevzame predsestvo in v obširnejem govoru omenja marljive delavnosti vseh skupaj in vsacega posebej ter dá kratek pregled, kaj se je v letošnjem zasedanju zgodilo posameznim delom dežele na korist, kaj za kmetijstvo sploh, kaj za promet in za obrtnijo, kaj za zboljšanje deželnih financ. Potem izreka zahvalo gospodu deželnemu predsedniku za njegov marljivi trud in za posebno pomoč, ki jo je naklonjeval zboru in posameznim odsekom, dalje se zahvaljuje poslancem obeh strank, omenja stvarnega in mirnega obravnavanja in povdarja slogu in edinost sklepa s trikratnimi „slava“ in „živio“-klici na presvitlega cesarja, ki so med poslanci krepko odmevali.

G. deželni predsednik izreka nado, da bode delovanje dober sad obrodilo, dr. Poklukar pa v imenu zbornice izreka zahvalo gosp. deželnemu glavarju, ki potem naznanja, da sklene sejo in letošnje zasedanje deželnega zbora.

Politični pregled.

Notranje dežele.

Baron Pino je bil imenovan deželnim načelnikom v Bukovini.

V poslanske zbornice se je 11. tega meseca soglasno sklenol prestop v podrobno razpravo zakonske osnove zastran zavarovanja delavcev v primerljajih boleznih. Potem je trgovinski minister odgovoril na interpelacijo poslanca Fus, da se na vso moč prizadeva za hitro izvršitev železnice Ratibor-Opava. Poslanec Vojnovič je interpeliral zastran tega, da se k malu predloži zakonska osnova v prid avstrijske trgovinske mornarice.

O jezikovej predlogi se poroča, da se je desnica državnega zbora zedinila, da določi dr. Mađejskega za poročevalca. On bo imel preiskati, koliko ta zadeva spada v področje deželnih zborov in koliko v vladino področje.

Nemški klub državnega zbora je razpadel, pokopal ga je antisemitizem; večina tega kluba je pristopila avstrijsko-nemškemu klubu; poročta se tudi iz Gradca, da je tamošnji nemški klub na smrtni postelji. Requiescat in pace. Zdaj imajo edino vladnozmorni Nemci v državnem zboru uže polno strank; tu sedé: 1.) nemški antisemiti (Scönererjeva stranka), 2.) avstrijski antisemiti (Pattay-eva stranka), 3.) nemški klub, antisemitska grupa, 4.) nemški klub, liberalna grupa, 5.) nemški Avstrije (s podotdelkom velikih posestnikov), 6.) divjaki, 7.) Liechtensteiovi klub, 8.) dvorni svetovalec Lienbacher, ki je sam zase stranka, 9.) Nemci v Hohemvar-tovem klubu. To je nemška sloga.

Gosposka zbornica je 12. t. m. razpravljala zakonsko osnovo o zavarovanju delavcev za primerljaj ponesrečbe ter sklepe poslanske zbornice nekoliko predrugačila; vsled tega pride zakon še enkrat v poslansko zbornico.

14. t. m. je v seji brez premembe sprejela zakon o davkarske dolžnosti državnih železnic.

Delegaciji se skliceti, tako poroča „Polit. Corresp.“, 1. marca v Budin-peštu. Za neobhodno nujne potrebe se bo od njih zahtevalo 25 milijonov goldinarjev. Razen tega se bo zahteval še drug kredit, katerega znesek pa še ni določen. Ta kredit pa se porabi le tedaj, ako nastopi vsled dalje trajajoče nevarnosti silna potreba.

Avstrijska in ogerska vlade ste večeraj poslanskima zbornicama podali predlog, naj dovoliti kredit za oboroženje deželne brambé in črne vojske; ta kredit znaša za Avstrijo 12,011,655, in za Ogersko 7,460.000 gld.

Koroška deželna vlada je razpustila beljaški mestni zastop ter izročila začasno vodstvo občine mestnemu županu Dolhofu in mestnim svetovalcem Ostacher-ju, Scholz-u in Mayer-ju.

Vnanje dežele.

Bolgarsko prašanje se zopet nekoliko bolj zamotava. Turška vlada je pritrdila bolgarske vlade odgovoru, po katerem ta dovoljuje, da se v vlado sprejme en vladar in dva ministra iz stranke opozicije. Veliki vezir je skušal Zankova pregovortiti, da te pogoje sprejme, ali Zankov je to ponudbo odbil, on neče odjenjati od svojega programa. Turška vlada meni, da bo ruska vlada bolj odjenljiva. Druge vlade se doslej s to zadevo niso pečale.

Ruski car je zadnje dni jako prijazno pismo poslal nemškemu cesarju.

Ruski organ „Le Nord“ izjavlja, da ruska vlada smatra politično stanje zopet za ozbiljnije, ker bolgarske stvari skoraj nič ne napredujejo. V Petersburgu so prepričani, da Angleška hoče vzbuditi vojno na vzhodu, posebno pa Avstrijo tira k vojni.

Osoda italijanske vlade se te dni reši. Skoraj gotovo kralj naroči Depretis in Robilantu, da sestavita novo ministerstvo.

Nemški škofi so začeli izdajati pastirske liste, v katerih priporočajo katoličanom, naj dovolé vojaške predloge za sedem let. Papežovo priporočilo bo tedaj brez dvombe imelo velik vpliv. V tej zadevi piše „Nord. Allg. Ztg.“: Papež je porabil septenat v to, da se izreče za državni red, kateri so pripravile v nevarnost protivne stranke. Jacobinijevo pismo je tako rekoč le izvrševalni ukaz papežev enciklike, ki obsoja sebičnost političkih strank. Papež je večkrat razodel svoje sočutje za nemško državo; papež želi ohranitev nemške države, ker je ona prijateljica miru in reda.

Mej Nemci in Francozi se je vojna nevarnost zadnje dni povečala. V Alzaciji so pri hišnih peiskavah prišli na sled nekej zvezi ondašnjega prebivalstva s francosko ligo rodoljubov, vsled tega se je oklical obsedni stan. Ker je izvoznja lesa z Nemškega na Francosko prepovedana, sklenola je francoska vlada pogodbe s českimi lesnimi trgovci, ki imajo v kratkej dobi mnogo tramov in desk na Francosko poslati za napravo vojaških barak ob nemškej meji. — Nemški poslanec Eymern je vprašal Bismarka, kako je z vojno in mirom, in ta mu je odgovoril: To vi tako dobro veste, kakor jaz, mi živimo v miru; ali glejte na priprave na Francoskem, na postavljanje barak, na Boulanger-ja, na kričanje lige rodoljubov, ki traja uže šestnajt let, potem boste vedeli, ali in kaj nam se je bati od Francoske.

Iz Španije je došlo zadnje dni za to državo jako ugodno poročilo. Trdi se namreč, da so se pričeli dogovori z vodjo republikancev, Zorilo, da se on odpove rovarskim nameram i da se ti dogovori skoraj gotovo ugodno izvrše. V tem primerljaji bi se Zorila vrnel na Španjsko in kraljica bi razglasila splošno pomiloščenje. Bog daj srečo!

DOPISI.

Trst, 15. februarja 1887. [Izv. dop.] Tržaške dogodbe. — Uže zopet smo imeli par dni prav mrzlega vremena, kar pa vse ne moti, da so ljudje prav veseli in se prav pridno udeležujejo pred-pustnih veselje. Tako je bil tudi veliki ples v čitalnici zadnje soboto, katerega se je vdeležila elita v Trstu bivajočih Slovanov, jako dobro obiskan. — Krasne dame v okusnih in dragih toaletah, mnogo lepe moške mladine, uže fina godba, vse to sparjeno s pravo velikomestno eleganco, dalo je plesu značaj elite-plesa, kakoršnih je v Trstu malo in le v prvem Tržaškem zabavnem društvu: „Casino vecchio“. No zdaj pa nas čaka še veliki ples „Sokola“ zadnji

dan pusta in pa plesni venček Tržaškega bralnega in podpornega društva v soboto, 19. t. m. Torej zadosti za našo mladino.

Ostudno je zdaj čitati lahonska lista „Šalobardo“ in „Mattino“; uredniki teh listov se kar osebno napadajo, na uprav podli način. — „Mattino“ traktira Šalobardovec z „izmečki“, „potepini“; „Šalobarda“ pa zopet daje po Matkoviču, slovanskemu renegatu in mu očita, da je uskok, ki skače iz enega tabora v drugega za borni denar. — „Pack und Pack schlägt sich, Pack und Pack verträgt sich“ — rekel bi nemški Heine. — In taki časniki, taki ljudje so tukaj merodajni! Mi Slovenci pa, da bi srkali tako lepo kulturo!

Iredentarsko maslo je bila tudi „Esposizione permanente“ v Corsia Stadion, kder je Bokalič premetal nekaj časa svoje kozle; te dni so ono razstavo zaprli in zaspala je menda za vedno, ker tudi najboljša stvar mora vsahnoti v takih rokah. — Vse pa kaže, da smo v Trstu jako na slabem, kar se tiče pravega napredka, in da se ni čuditi, ako gre tukaj marsikaj rakovo pot.

Te dni, to je 25. t. m. pride Ciattova tožba pred porotnike. Ciatto, oče zloglasne „Šalobarde“ je tožil nekega Levija, ker ga je ta obližal z neko kislino, ter bi ga bil kmalo pripravil ob vid. — To vam bodo zopet javno prali vmazano iredentarsko perilo!

Z vrh Gabrka 6. februarja 1887. [Izv. dop.] — Sam sem! Še jeden pogled na Senožeče, kateri trg se Ti od daleč zdí posebno prijazen, — in potem, hajd! na postajo Divaško. Izvrstna črnina Prhavčeva me jači; a misli uhajajo mi nazaj tja v Senožeče. Ni k malu kraja, kder bi se za dobro pijačo toli skrbelo, kot v imenovanem trgu. Prhavčeva in Mušičeva črnina slove daleč okoli; in komu je nepoznano izvrstno pivo domače senožetke pivarne? In idi, č. čitalj; in oglasi se v tej pivarni, kako prijazni so Ti gg. načelniki! Z veseljem bilih, da se govori, da g. pl. Garzaroli (domačin in rodoljub) stopi v zvezi z drugimi gospodi v družbo z g. Rieterjem. Tako bo delo gotovo razširjeno, več ljudi bo imelo zaslužek, — mi Slovenci pa pivo domačinov.

Včeraj bil sem v Senožečah v X. goštilni. Sedel sem tiho v kotiči in poslušal razne razgovore gostov. Govorili so o novejši pošti, o telegrafu, kar imajo k malu dobiti. Za nekaj časa odpro se vrata nekoliko — a potem bolj in še bolj in v soboto stopi moj stari znanec. Ko se pošalim, da si ni upel takoj vstopiti, odvrne mi, da je to njegova navada. „Pri nas“, pravi, „je neki gospod, ki sicer ni urar, pač pa se baha, da umeje jako dobro ure navijati“. (Rekel je, da mu je ime Uhret, če se ne motim). „Ta kultura prenaša babje puče vsake vrste; a pogosto sam ne ve, kaj govori. Za to pa potem prosi odpuščanja in daje večerje. Pred jednim letom je morala zapustiti inteligentna družba gostilno radi tega intriganta. Zdaj pa sem sklenol, da ne maram sedeti več z njim v istej sobi“. — Tako pripoveduje znanec. Za tem oba molčiva, ker gostje so postali bolj živahni. Tu sem čul, da zadnji Vaš dopis iz Senožeč ni padel popolno na skalo. Vsi so Vas hvalili, g. urednik, da ste ovi dopis ponatili. Ko pa je nekdo omenil, da bo g. P. Kavčič tožil, da je razžaljen, (splošen smeh!) pristavil je drugi, da se imenovani g. učitelj ne vojskuje rad za svojo čast, ker, ko mu je lansko leto neka žena očitala nekaj prav nečastnega, ni se je upal tožiti, če tudi jej je grozil bolj, kot najhujši kraški pes! — Izvrstni taki gospodje!

V tem premišljevanji sem dospel na postajo, od koder me je prepeljal brzi vlak naglo — v šumeči Trst.

Iz Soške doline 13. februarja 1887. [Izv. dop.] Predpust obhajajo Tolminci še precej veselo, kakor sem te dni v Tolminu slišal, imeli so dne 2. t. m. tržani veliki ples, katerega se je menda udeležila tudi vsa tolminska gospoda, dne 6. t. m. napravil je odbor gospa podružnice patrijotičnega društva „rudečega križa“ tombolo s plesom, katera bi bila tudi močno obiskana, a v saboto 12. t. m. pa uže zopet napravijo tolminski fantje veliki ples. Kar me pa najbolj zanimiva, to je: Po naključju bil sem 24. januarja t. l. v Tolminu in sicer prav na dan volitve novega županstva. Nekaj čudno se mi zdí, vse vidim veselo in čedno opravljeno, toraj kaj nek vse to pomenja? Raveden, kaj bo iz tega, ni mi bilo mar ta dan v Tolminu zapraviti, zatoraj sem se mudil tam še dalje časa. Okolu poldne pa kar naglo zaslišim pred hišo c. kr. glavarja godbo igrati, končavši tukaj, po-

mika se godba do hiše Devetak-ove in tudi tukaj zasvira in gode več komadov. Mirno sem poslušal, potem pa sem sedel v eno in drugo krčmo, ker tukaj se ve, da se vse sliši in vse pozve, ter opazoval sem in poslušal, kaj in kako, dokler nisem vsem natanko pozvedel. Skazovali so čast dvema izvoljencema in sicer prvemu gosp. Schaffenhauer-ju, ker je bil imenovan okr. glavarjem, a drugemu gosp. Devetak-u pa zato, ker je bil prav ta dan jednoglasno zopet za tolminskega župana potrjen. Slišal sem tu in tam, kako se je vršila volitev in da je po županstvenih volitvi in obljubi v roke vladnemu komisariju, mesto prispege, nazoči c. k. okr. komisar gosp. Lašičak napravil izvoljencu g. Devetak-u lep jedernat govor, v katerem je povdarjal njegovo možgato zastopanje občine na vse strani, spomnil na marsikatero boje, ki jih je bil v svojem življenju v blagost občine, pri katerih je bil neopogljiv in vedno pravično zmagal, povedal je, da gosp. Devetak je most združenja enega do drugega načela itd., sploh da je bil govor popolnoma na pravem mestu in pravega pomena tako, da je bilo nazočim z obraza brati pravo sočutje. Po končani volitvi so imeli skupen obed, pri katerem, kakor so se izražali in pravili nekateri nazoči, vršile so se vsakovrstne napitnice in da je bil oni dan tako vesel, kakoršnega Tolminci pri enakej takej priliki niso še obhajali, če tudi je bil gosp. Devetak uže v 6. to za tolminskega župana izvoljen. Sicer je pa gosp. Devetak v resnici mož, kateremu je le malo enacih, kajti on ve voditi občino in nje prebivalstvo, on pozna natanko vse razmere vsega okraja, tedaj njemu, le njemu je mogoče vestno, pošteno in enakovredno zastopati interese svoje občine in vsega okraja. On je tisti, ki pozna razmere prostega in srednjega ljudstva, a on ve pa tudi zastopati občne koristi v višjih krogih. Kot 12 letni načelnik cestnega odbora skrbel je in skrbi vedno za napredek in lepe ceste, on ne pozna sebičnosti in njemu je enako, naj se gradi cesta tu ali tam, mar mu je le to, da se dela na pravem mestu, da gre delo od rok in da se naglo dovrši, zato pa naj se pogleda, koliko dela po vsem okraju je pod njegovim načelništvom uže storjenega. Koliko občinskih poti, ki so bile poprej še za koze prestrme, ne pa za človeško rabo, dodelalo se je le na njegovo spodbujanje in podpiranje popolnoma, ali so še v delu. Pri vsem tem pa tudi gosp. Devetak-u ne manjka sovražnikov, sicer pa ne vem, kdo bi moral biti tako nespameten in bi ga sovražil, ako ima zdravi um, gotovo ne. Pa saj uže star pregovor pravi, da še vsemogočni Bog ne more vsem ustreči.

„Mirni opazevalec“.

Iz Porečine 12. februarja 1887. [Izv. dop.] Evo me, da povem, kako malo je reda v poreški občini. V letu 1884 je sklenolo zastopstvo, da se imajo pismeno, ali tiskano vsacemu zastopniku vročevati letni računi o dohodkih in troških vseh enajst podobčin. V letu 1885 smo jih dobili, a bili so v velikem neredu; v letu 1886 pa smo jih prejeli samo od mesta Poreča, ki so bili odobreni. Prišla je na vrsto razprava o Fuklinu, a ker nismo imeli računa, oglasim se jaz i rečem: Gospod načelnik, v letu 1884 je bilo skleneno, da se morajo vsacemu zastopniku vročevati računi vseh podobčin, a dobili smo jih samo od Poreča, to ni prav in zakonito, in mi jih nečemo odobriti, dokler jih ne prečitamo. Na to je zastopstvo odobrilo moje besede i načelnik je zagotovil, da nam račune vroči, predno mine leto 1886. — Minolo pa je leto, a vendar nismo še videli računov in tudi nismo bili sklicani v sejo. Je-li to prav? Je-li zakonito?

„Kmet iz Porečine.“

Domače vesti.

Odlični gosti. V nedeljo sta dospela v Trst nadvojvoda Karol Štefan in nadvojvodinja Marija Terezija z ladjo „Nair“. Obiskala sta visoka gosta tudi mestno gledališče. — [Z Dunaja so prišli knez Fran Windischgrätz, vojvoda Pavel Mecklenburg-Schwerinski, in knez Anton Pignatelli ter se na poti v Mletke mudili eden dan v Trstu.

Imenovanje. Za krškega (celovškega) škofa je imenovan kanonik grškega katedralskega kapitola, dr. Kahn. — Dr. I. Kahn je po rodu nemški Korošec, rojen pri sv. Jurju leta 1839, torej še mlad gospod. — Bil je poprej profesor na višji

realni potem od l. 1883. kanonik in vodja dijaškega semenišča v Gradcu. — Kakor slišimo je on mož globoke učenosti in izredne energije, pa jako konservativen; uči se baje uže več časa slovenščine.

Imenovanje in promoviranje. Poštna praktikanta gg. Josip Kos in Ferdo Svetek, imenovana sta asistentoma pri c. kr. poštnem in brzojavnem ravnateljstvu v Trstu. — Gosp. Gustav Gregorin iz Sežane bil je dne 12. t. m. v Gradci doktorjem juris promoviran.

† G. župnik Josip Šlaker v Šmarjih pri Kopru volil je 12.000 gld. državne rente za pet dijaških ustanov. Do prvih so v prvi vrsti poklicani sorodniki, zatem rojaki Kamniškega mesta in drugi revni dijaki. Glavni dedič njegovega premoženja je deski seminar v Trstu, kateremu utegne po izplačanih volilih ostati 4 do 5000 gl.

Družba sv. Mohora ima v Trstu še precej udov, ali še vsaj še 10 krat več bi jih lahko imela, da se kaj več poigirata mej ljudstvom. Sedanj v č. g. poverjenik gotovo veliko stori za to društvo in mu moramo jako hvaležni biti za njegovo rodoljubno delovanje; ali eden sam poverjenik za tako veliko mesto je gotovo premalo in ne more raztegniti svojega delovanja na vse kroge in kraje. — Zato bi bilo treba, da bi sl. odbor društva imenoval za Trst kaj več poverjenikov.

Dobilo bi se tukaj posebno dosti družabnic, kar bi bilo dobro tudi v moralnem obziru, da bi namreč dobra knjiga krožila mej mnogimi slovenskimi služkinjami. Slavni odbor naj bi to stvar dobro preudaril v korist družbe in naše narodne stvari.

Pošta za vojno mornarico. Brodu „Saida“ se odpošlje pošta 28. t. m. na rt dobre nade, kamor dospé 24. marca, „Aurori“ pa 2. marca v Hongkong.

Tržaške novosti:

Mestni odbor ima danes ob 6 uri popoldne javno sejo. Posebno zanimiva točka dnevnega reda je prošnja društva Tramway za dovoljenje novih prog, ker se ima progga ob bregu Grumula radi nove železnice Trst-Sv. Andrej — nova luka opustiti.

Nesreča na morju. Silna burja, katera uže nekaj dni vlada, je prevrnila včeraj opoldne malo korakov od obrežja čoln, v katerem so bili trije mornarji parobroda Titania. Dva sta se takoj rešila, toda tretji, nek 60 letni starček, je bil v največji nevarnosti, da utone. Po dolgem trudu so vrli mornarji tudi njega rešili.

Umorjen novorojenec. Na starem vojaškem pokopališču se je našlo v pondeljek novorojeno dete ženskega spola, katero je vrgla nenaravna mati čez zid z ulice Fornace. — Provedena iztraga bode stvar gotovo razjasnila.

Porod na ulici. Neka delalka je porodila včeraj zjutraj v ulici Solitario mrtvo dete. Spravili so mater in mrtvega novorojenca v bolnico.

Ujeta ptica. Poročali smo o svojem času, da je nek uradnik tržaškega „banco operaio“ proneveril 1050 gl. ter pobegnol. Orožniki so ga zdaj prijeli v Visku, kjer se je klatil brez sredstev in imetka. Oddali so ga uže deželnej sodnji.

Zblaznel je na ulici Torrente 34 letni težak Anton Suschel iz Kozane. Spravili so ga v bolnico.

V zaporu umrl. Neki Peter Kalin, je bil v policijskem preiskovalnem zaporu. Sinoč ob 8 uri pa so ga našli mrtvega v svoji sobici. G. dr. Xidias je potrdil, da ga je zadel mrtvoud.

Nastopki pijanosti. Anton Qualizza je nameraval obiskati svojo ljubico v hiši št. 183 ulice Ronco, bil je pa preveč vinjen, ter je po sili hotel vstopiti v stanovanje mlekarka Bidolli, ker je zgrešil prava vrata. Bidolli pijanca ni mogel lepo odpraviti, ter mu je zasolil z neko lopato dober udarec po glavi, a zaljubljeni Tonček ga je dregol z nožem v trebuh. Odveli so oba ranjena v bolnico.

Poskušeni samomor. Doznali smo iz Kopra, da se je v petek zvečer tamošnji c. k. uradnik P. R. v svojej pisarni ustrelil v glavo. Zdravniki se nadjajo, da more še ozdraveti. Vzroka poskušnemu samomoru ne poznamo.

Nesreča. Pred železnično postajo je hotel nek policijski stražar skočiti na voz tramvaja, ter mu je vsled neopreznosti prišla noga pod kolo. Morali so ga odnesti v bolnico.

Franjo Cociancich je vozil sinoč svoj voz po ulici Torrente, vprežen z volom. Naenkrat se žival splaši in dirja dalje po ulici. Cociancich je mislil vola ustaviti, ali ta ga je podrl z veliko silo na tla, kjer je močno poškodovan obležal. Posre-

čilo se je žival zatim ustaviti, kočijaža pa so odpeljali v bolnico.

Proneverjenja. Raznaševalec časopisov Josip D. je podignol 20 gld. na škodo svojega gospodarja in odnesel pete. — Gosp. Bernard N. je poslal svojega služnika L. na železnico, da povzdigne dole predmete ter mu izročil 58 gl. L. pa ima morda važnejša opravila, kajti do danes ga še ni bilo na železnico.

Nagla smrt. Težak Karol Petelin, star 46-let, se je napil žganja v neke gostilni ob istrskeje cesti. Nadaljšo svojo pot se je zgrudil pred hišo Desalrijevo mrtev na tla. To so žalostni nastopki pijančevanja!

Policijsko. V ulici Dogana št. 3 so odnesli tatovi nekemu kočijažu obleko, vredno 44 gld. 40 kr. — Prijeli so težač Ivana Mokor, ker je ukradel tврdki Friedman nek omot. — V soboto zvečer so vlomili tatovi v skladišče tврdke R. Wolfarth. Poskušali so razbiti železno blagajno, toda brez uspeha. Približala se je policijska patrula, pred katero so lopovi pobegnoli, popustivši vse orodje na mestu. — Zaprli so Viktorija C. ker je v ulici Sette Fontane z nožem v roki razsajal. — Vratarica Uršula Visnovich se je sprla s svojo prijateljico Terezo N., katera jej je dala z polenom po glavi. Zaprli so obé prijateljici! — Perici Mariji S. iz Vrdele je ukradeno v ulici Stadion perilo, vredno 60 gld. 70 kr. — Služkinja Antonija V. iz Tržica je ukradla svojemu gospodarju razne srečke visoke vrednosti. Glavni dobiček bode težko podignola, ker jo imado podključem. — Stefan Z. je pomagal nakladati kavo v novejši luki in si prisvojil 4 kgr. kave. Odpeljali so ga ulico Tigor, kjer mu je bodo skuhal. — Prijeli so 19-letno Katerino H. iz Mirna, ker se je po noči po ulicah sprehajala.

Sodnijsko. Andrej Guadagna je ukradel 12. p. m. v hiši št. 12 ulice Carintia 2 rjuhi in eno odejo. Pri obravnavi je dobil 1½ leto težke ječe. — 14. t. m. je bil obsojen Stefan Androlovitz radi zločina težkega poškodovanja na 8 mesecev ječe. — 22-letni Anton Bassa iz Dornberga pa na 4 mesece težke ječe, ker je ukradel svojemu gospodarju Antonu Pertot 12 gld. in par hlač.

Iz tržaške okolice se nam piše: 13. tega meseca sem se napotil na bližnji Kras v Bazovico, da pokusim ta predpust kupico dobre kapljice in si pri njej srce ogrejem. Ko pridem zgoraj sv. Ivana na veliko cesto, zagledam neke table, ustrašim se, ker mislim, da je kdo ubit. Poprašam mimo gredočega moža, kako nesrečo pomenjajo te table in mož mi odgovori: Veliko nesrečo, ker tu je živelo okoli 30 družin, ki so vozile šuto, katero jim je ta hrib dajal in so se s tem preživljali, a zdaj so brez kruha. Vprašam dalje, kdo je kriv, da se jim je vzel ta bori zaslužek, in mož odgovori: V prvi vrsti vaški župan, namesti da bi se bil potegnil za te uboge ljudi, še ščuval je komisarja Mirkoviča zoper nje, samo da ima on sam tistih 13 gld. na mesec, ki jih nese ta šuta; kaj njemu mari, če drugi poginejo, da ima le on zadosti. Ko ga dalje vprašam, kdo je ta župan, pové mi mož, da ima opalto in da se je takrat, ko je bila volitev v državni zbor, kaj vrlo ponašal, a kar je postal kapovila, obrnol je plašč ter je ves „matast“ za lahonske namene in spletke. Ti kopovile v okolice so res velika nesreča ljudstvu; namesti da bi zanj skrbeli in ga varovali, pa ga zatirajo in delajo neslogo ter budé prepire mej njim. Včasih smo imeli v okolici župane, katere smo sami volili, in ti so skrbeli za občno dobro, od kar pa nas je zadela ta šiba, da je nam magistrat vzel v vseh ustavnih državah priznano pravico, da smemo prostovoliti svoje zastopnike, ter se sam te pravice polastil, od takrat nam hodi vse narobe, i dan na dan nam je hujše. Ali res nemamo na svetu oblasti, ki bi mogla tej krivici, temu velicemu zlu konec storiti?

Okoličan.

Bolška podružnica sv. Cirila in Metoda bo imela v četrtek 17. t. m. popoldne v Bolei svoj občni zbor. Pozivamo tamošnje rodoljube na obilno udeležbo.

Iz Kopra nam pišejo: Te dni si je sprožil hitec iz revolverja v glavo tukajšnji c. kr. sodnik Rozzo v svoji uradni; krogla mu je sicer obšla v glavi, pa ga ni umorila; ampak še živi in je pri polni zavesti. Bil je tukaj dr. Escher iz Trsta. Ne on ne drugi ne vedo ali bo ozdravel ali umrl. — Za uzrok se ne ve; ali čudi se vse, ker Rozzo je prav dober pravičen človek, tudi mej Slovenci jako priljubljena oseba.

Tiskarna V. Dolence v. Trst